

Oudjaar 2021 In Gods handen

Lezing: Prediker 3 : 1 15

In ons nieuwe Liedboek staan talloze avondliederen. Vaak met prachtige woorden en melodie. Helaas zijn er niet zoveel momenten om die liederen te zingen. En ook al is het nog geen avond, zojuist is een avondlied gezongen. Een bijzonder avondlied. Het was een voor mij onbekend avondlied. Het is een vertaling van Sytze de Vries van een Duits avondlied dat geschreven is door Kurt Rose.

De avondwind draagt deze dag,
nog overvol van licht en duister,
op brede wieken van ons weg.

Het begint met een prachtig beeld van de wind die de overvolle dag van je weg tilt en laat opstijgen naar God. Daar waar Hij de dag telt en bevrijdt van de zwaarte en last. Het is een beeld dat ruimte schept. Alsof er iets van je afgenomen wordt waardoor je weer kunt opademen. Soms heeft een mens die woorden nodig. Aan het einde van een dag als je vol van alle indrukken niet de rust kan vinden om de dag goed af te sluiten.

Dan kunnen deze woorden ons eraan herinneren dat we het niet alleen hoeven te dragen, maar dat we bij God mogen komen met alles wat er op dat moment in ons woelt. Dat Hij ons ademruimte wil geven.

Misschien, zo dacht ik, kan op eenzelfde manier niet alleen een dag, maar ook een jaar van ons weg getild worden. Zeker op een dag als deze, waar we nog eens stilstaan bij alles wat het afgelopen jaar ons gebracht heeft.

Terugkijkend was het afgelopen jaar een overvol jaar nietwaar?

Ik denk dat vrijwel niemand zal zeggen dat het afgelopen jaar 'zo zijn gangetje' ging. Inderdaad heeft het jaar weer veel onrust en onzekerheid gebracht en misschien voor sommigen de rust, waar zo hard behoefte aan was.

Daarom vind ik het mooi dat het avondlied spreekt over het licht én het duister van een dag, of van een jaar in ons geval. Het was er beiden. Het moeilijke én het goede.

Hulp die uit onverwachte hoek kwam, mensen bij elkaar bracht, hebben we gezien of zelf ervaren. Maar er was ook de ervaring van mensen die tegenover elkaar kwamen te staan omdat ze anders omgingen met de maatregelen, een verharding en heel veel discussie. Wat was het licht en wat het duister van ons jaar?

En ook voor ons als kerkelijke gemeente was het een bijzonder jaar. Met vaak de diensten online, soms weer met wat meer mensen in de kerk, en op een gegeven moment mochten we ook weer zingen. En nu weer elke dienst online.

En dan het besluit om onderdak te vragen bij de Bethlehemkerk. Hoe zal dat gaan? Hopelijk komen er ook nog momenten dat we met elkaar in onze kerk kunnen zijn.

Licht en duister. U hebt er de afgelopen dagen vast bij stilgestaan. Het zal er allebei geweest zijn. Misschien het één meer dan het ander, maar het zal er beiden geweest zijn. Al waren de lichtpuntjes voor je gevoel maar heel schaars.

De wind van deze avond wil het allemaal voor ons meenemen. Het mag opstijgen naar God. Niet om het jaar in de vergetelheid te laten raken, maar wel om het door Hem van de zwaarte te laten bevrijden.

Wat is een jaar – een ademtocht!
Waar blijft het licht en waar het duister?

Al wordt het niet letterlijk geciteerd, dit lied van Kurt Rose ademt de geest van Prediker 3: 'Alles heeft zijn uur, alle dingen onder de hemel hebben hun tijd'.

Na die inleidende woorden volgt het beroemde lied over de tijden van een mensenleven en haar tegenstellingen. 'Er is een tijd van baren en een tijd van sterven, een tijd van lachen en een tijd van huilen' en dan die woorden die voor deze corona tijd geschreven lijken te zijn: 'er is een tijd om te omhelzen en een tijd om af te weren; van omhelzen af te zien'.

Inmiddels weten we maar al te goed dat onze wereld niet maakbaar is. Aals er iets is waar we de afgelopen jaren vrij hardhandig bij zijn stilgezet, dan is het dat dit niet zo is. Soms overkomt je van alles en gebeurt er van alles in onze wereld en hebben we daar mee om te gaan.

Prediker beseft dat als geen ander. Hij zoekt zijn weg door het leven met alles wat hem daarin toevalt. Hij

observeert heel goed en ziet hoe de goede en de slechte tijden in een mensenleven elkaar lijken af te wisselen. Maar ook hoe dat soms dwars door elkaar loopt. Hoe ga je daar mee om?

Het ene antwoord dat hij in ieder geval vindt, is het besef dát de tijden elkaar afwisselen. Dat betekent dat er na een tijd van afbraak ook altijd een tijd van opbouw komt. Misschien niet vandaag, misschien ook niet over een jaar of over 10 jaar, maar er zullen nieuwe tijden komen. Zo zullen er ook weer tijden komen waarin wij elkaar weer mogen omhelzen.

De eeuwen door hebben mensen de moed en de kracht gevonden om de tijden waarin zij leefden te doorstaan. Dat ook wij de moed en het doorzettingsvermogen vinden om met elkaar door te gaan, nieuwe tijden tegemoet.

Het andere antwoord voor Prediker is dat hij erop vertrouwt dat God de tijden van deze wereld in zijn handen houdt. Hoe dat precies zit, daar snapt hij niets van. Hoe dat positief kan zijn, daar weet hij ook de vinger niet op te leggen. Hier stuit Prediker op de grenzen van wat hij kan kennen en begrijpen.

Dat brengt hem terug bij wat hij wél kan. In plaats van door te blijven zoeken om te begrijpen zegt hij: 'het beste wat ik kan doen is het goede zien en te genieten van wat er is'. Niet te ver vooruit kijken, maar in het hier en nu zoeken naar het goede en het mooie. Daar zit voor hem de ademruimte in zijn leven. Daar is voor hem God zelf te vinden: in het goede dat hij uit Gods hand mag ontvangen.

'dan valt de nacht - en welbewaard
rust deze dag (dit jaar) al in Gods handen,
waarin Hij alle tijden houdt.'

Zo zong het avondlied. Het licht én het duister van het
jaar dat achter ons ligt mag rusten in Gods handen. Wij
kunnen en hoeven er niets meer aan te veranderen. Wij
mogen ons bevrijd van die last richten op de dag van
morgen. Een nieuwe dag, het begin van een nieuw jaar
waarin we zullen uitzien naar Gods liefde,
in ons leven,
voor onze gemeente.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger